നിരാകരണപത്രം

(Disclaimer)

പ്രാദേശികഭാഷയിൽ വിവർത്തനം ചെയ്ത വിധിന്യായം. ഇത് നിർമ്മിത ബുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിത വിവർത്തന ഉപകരണത്തിന്റെ സഹായത്തോടെയും കേരള ഹൈക്കോടതിയിലെ ഐ.റ്റി. ഡയറക്ടറേറ്റിന്റെ സാധൂകരണത്തോടെയും തർജ്ജമ നടത്തിയിട്ടുള്ളതാണ്. എന്നിരുന്നാലും, ഇതിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തിൽ ആശയപരമായോ സാംഗത്യപരമായോ വ്യാകരണപരമായോ ആഖ്യാനപരമായോ തെറ്റുകൾ കടന്നു കൂടാൻ സാധ്യതയുള്ളതാണ്. ഈ തർജ്ജമ കേവലം വ്യവഹാരകക്ഷികളുടെയും പൊതുജനങ്ങളുടെയും പൊതുവായ അറിവിലേക്ക് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാൻ വേണ്ടി മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതുമാണ്. ഔദ്യോഗികവും പ്രായോഗികവുമായ എല്ലാ ആവശ്യങ്ങൾക്കും വിധി നിർവഹണ നടപ്പാക്കലുകൾക്കും പ്രസ്തുത വിധിന്യായത്തിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് പതിപ്പ് ആധികാരികവും അന്തിമവും ആയിരിക്കും.

ശ്രീ ശിവാജി എജ്ജുക്കേഷൻ സൊസൈറ്റി, അമരാവതി. എന്നതിന് വേണ്ടി പ്രസിഡന്റ്

v

ഓം പ്രകാശ് s/o ദിൻകർ ദേശ്മുഖ് ; മറ്റുള്ളവർ

2021 ലെ സിവിൽ അപ്പീൽ നമ്പർ 6981

നവംബർ 22, 2021

(ജസ്റ്റിസ് ഹേമന്ത് ഗുപ്ത, ജസ്റ്റിസ് വി രാമസുബ്രഹ്മണ്യൻ)

വിൽപത്രങ്ങൾ – വിൽപ്പത്രങ്ങൾ പ്രകാരം നടത്തിയ ഒസ്യത്ത് – അതിന്റെ സ്വഭാവം – മരണപത്രം (വഹകളെ സംബന്ധിച്ച്) എഴുതിയ വ്യക്തി, തന്റെ ഭാര്യയ്ക്ക് (ഒന്നാം അന്യായക്കാരി) അനുകൂലമായി ഒരു വിൽപത്രം തയ്യാറാക്കുകയും, ഭാര്യ ആ വഹകൾ അപ്പീൽവാദിക്ക് (രണ്ടാം അന്യായക്കാരൻ) സമ്മാനമായി നൽകുകയും ചെയ്തു– ഒന്നാം അന്യായക്കാരിക്ക് വിൽപത്രപ്രകാരം പരിമിതമായ ജീവിതാവകാശം മാത്രമാണ് ലഭിച്ചത് എന്നതിനാൽ, അവർ രജിസ്റ്റർ ചെയ്ത ദാനപത്രം അസാധുവാണെന്ന് പ്രതിഭാഗം വാദിച്ചു – വിധിച്ചു: വിചാരണ കോടതിയുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ, വിൽപത്രപ്രകാരം മരണപ്പെട്ടയാളുടെ ഭാര്യക്ക് ജീവിതാവസാനം വരെയുള്ള പരിമിതമായ അവകാശം മാത്രമാണ് ലഭിച്ചത്. എന്നാൽ, ഒന്നാം അപ്പലേറ്റ് കോടതിയുടെ വിധി പ്രകാരം, കൈമാറ്റം ചെയ്യാനുള്ള അവകാശം ഉൾപ്പെടെയുള്ള പൂർണ്ണമായ അനുഭവിക്കാനുള്ള അവകാശമാണ് വിൽപത്രത്തിലൂടെ നൽകപ്പെട്ടത് – ഒന്നാം അപ്പീൽ കോടതി രേഖപ്പെടുത്തിയ കണ്ടെത്തലുകൾ ഹൈക്കോടതി തിരുത്തിയില്ല– എങ്കിലും, ഹൈക്കോടതി ഹിന്ദു പിന്തുടർച്ചാവകാശ നിയമത്തിലെ 14–ാം വകുപ്പിന്റെ ഉപവകുപ്പുകൾ (1), (2) എന്നിവ തെറ്റായി വിശകലനം ചെയ്തുകൊണ്ട്, പരിമിതമായ അവകാശം പൂർണ്ണ ഉടമസ്ഥാവകാശമായി വികസിച്ചില്ല എന്ന അനുമാനത്തിൽ എത്തിച്ചേരുകയും ചെയ്തു – വിൽപ്പത്രം പ്രകാരം കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെട്ടത് അനുഭവിക്കുന്നതിനുള്ള പരിമിതമായ അവകാശമാണോ അല്ലെങ്കിൽ മുഴുവനായ ഉടമസ്ഥാവകാശമാണോ എന്നത് ഹർജിക്കാർക്ക് അനുകൂലമായ നിലയിൽ ഒന്നാം അപ്പീൽ കോടതി തീരുമാനിച്ചിരുന്നു– കണ്ടെത്തൽ പിഴവുള്ളതായിരുന്നു എന്ന് ഹൈക്കോടതി വിധിച്ചിരുന്നില്ല–പരിഗണനയ്ക്കായി ഉയരുന്ന പ്രസക്തമായ ഒരു ചോദ്യം ശ്രീമതി ഷെവന്ത്ബായ് പൂർണ്ണമായ ഉടമസ്ഥയാണോ അല്ലെങ്കിൽ പരിമിതമായ ഉടമസ്ഥയാണോ എന്നതായിരുന്നു എന്ന് ഹൈക്കോടതി ചിന്തിച്ചുവെങ്കിലും ഹൈക്കോടതി പ്രസ്തുത ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം കണ്ടെത്തിയത് വിൽപത്രത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഉദ്ധരണികളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലായിരുന്നില്ല, പകരം ഈ കോടതി നൽകിയ അപ്രായോഗികമായ ഒരു വിധിന്യായം തെറ്റായി മനസ്സിലാക്കിയതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലായിരുന്നു. ഒരു സിവിൽ തർക്കത്തിൽ ഒന്നാം അപ്പീൽ കോടതി

നിയമത്തിന്റെയും വസ്തുതയുടെയും അന്തിമമായ കോടതിയാണ് എന്നും വകുപ്പ് 100 പ്രകാരം ഹൈക്കോടതിയുടെ ഇടപെടൽ നിയമത്തിന്റെ ഗണ്യമായ ചോദ്യത്തിൽ മാത്രമായിരിക്കും എന്നുമുള്ള വസ്തുത ഹൈക്കോടതി അവഗണിച്ചു. വിൽപത്രത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഉദ്ധരണികൾ പൂർണ്ണമായ ഉടമസ്ഥാവകാശം കൈമാറ്റം ചെയ്തു എന്ന് ഒന്നാം അപ്പീൽ കോടതി കണ്ടെത്തിയപ്പോൾ ഹിന്ദു പിന്തുടർച്ചാ നിയമത്തിന്റെ വകുപ്പ് 14 ലേക്ക് കടന്നു ചെല്ലേണ്ട ഒരു അവസരവും ഹൈക്കോടതിക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല –ഹൈക്കോടതി രണ്ട് റെഗുലർ ഒന്നാം അപ്പീലുകൾ പരിഗണിച്ചിരുന്നു – എതിർകക്ഷികൾ സമർപ്പിച്ച ഒന്നും ഒന്നാം എതിർകക്ഷിയായിരുന്ന, ഇവിടെ അപ്പീൽവാദിയായ വ്യക്തി സമർപ്പിച്ച മറ്റൊന്നും. എതിർകക്ഷികൾ സമർപ്പിച്ച 1986 ലെ ആർ.സി.എ നമ്പർ 408 അപ്പീൽ കോടതി നിരസിക്കുകയും ഇവിടെ അപ്പീൽവാദിയായ വ്യക്തി സമർപ്പിച്ച 1986 ലെ ആർ.സി.എ നമ്പർ 416 അനുവദിക്കുകയും ചെയ്തു. എതിർകക്ഷികൾ ഒരു രണ്ടാം അപ്പീൽ സമർപ്പിക്കുക മാത്രം ചെയ്തു. അത് 1986 ലെ ആർ.സി.എ നമ്പർ 408 ലെ വിധിക്ക് എതിരായിരുന്നു. 1986 ലെ ആർ.സി.എ നമ്പർ 416 ലെ വിധി അന്തിമമാക്കപ്പെടാൻ അനുവദിക്കപ്പെട്ടു. ഇക്കാരണത്താൽ പോലും ഹൈക്കോടതി രണ്ടാം അപ്പീൽ നിരസിക്കേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു– ഹൈക്കോടതിയുടെ വിധിന്യായം റദ്ദാക്കി– ഹിന്ദു പിന്തുടർച്ചവകാശ നിയമം 1956– വകുപ്പ് 14 – സിവിൽ നടപടി നിയമ സംഹിത, 1908 – വകുപ്പ് 108

സാധു സിംഗ് v ഗുരുദ്വാര സാഹിബ് നരികെ ; മറ്റുള്ളവർ (2006) 8 എസ് സി സി 75: [2006] 5 സപ്പ്. എസ് സി ആർ 799 – പ്രായോഗികമല്ലെന്ന് വിധിച്ചു.

ഉദ്ധരിച്ച കേസുകൾ

[2006] 5 സപ്പ്. എസ്.സി.ആർ 799 പ്രായോഗികമല്ലെന്ന് വിധിച്ചു ഖണ്ഡിക 11

സിവിൽ അപ്പീൽ അധികാരിത : 2021 ലെ സിവിൽ അപ്പീൽ നമ്പർ 6981
1992 ലെ രണ്ടാം അപ്പീൽ നമ്പർ 154 ൽ ബോംബെ ഹൈക്കോടതി നാഗ്പൂർ നെഞ്ചിന്റെ 14.10.2014 ലെ ഉത്തരവിൽ നിന്നും വിധിന്യായത്തിൽ നിന്നും.

അപ്പീൽവാദിക്കുവേണ്ടി *സത്യജിത്ത് എ ദേശായി, ഗൗരവ് ചൗധരി, സിദ്ധാർത്ഥ ഗൗതം, അനഘ എസ് ദേശായി*
എതിർകക്ഷികൾക്ക് വേണ്ടി *രാഹുൽ ചിട്നിസ്, ആദിത്യ എ പാണ്ഡെ, ചന്ദർ ശേഖർ അശ്രീ*
കോടതിയുടെ ഇനി പറയുന്ന ഉത്തരവ് പാസാക്കി :

ഉത്തരവ്

1. അനുമതി നൽകി

2. ഒന്നാം അപ്പീൽ കോടതിയുടെ വിധിന്യായം തിരുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള ഒരു വിധിന്യായം തിരുത്തിക്കൊണ്ടും രണ്ടാം അപ്പീൽ അനുവദിച്ചുകൊണ്ടും ബോംബെ ഹൈക്കോടതി നാഗ്പൂർ ബഞ്ച് പാസാക്കിയ 14.10.2014 ലെ വിധിന്യായത്തിലും ഉത്തരവിലും പരാതിപ്പെട്ടുകൊണ്ട് ഒന്നാം ഹർജിക്കാരൻ കൈവശാവകാശം വീണ്ടെടുക്കുന്നതിനും ഭൂതകാലത്തും ഭാവിയിലുമുള്ള ഇടക്കാലാദായത്തിനും വേണ്ടിയുള്ള വ്യവഹാരത്തിൽ മേൽ പരാമർശിച്ച അപ്പീൽ സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

3. അപ്പീൽവാദിക്ക് വേണ്ടി ഹാജരാക്കുന്ന ബഹുമാനപ്പെട്ട ശ്രീ ഗൗരവ് ചൗധരി, 1 ആം എതിർക്കക്ഷിക്കും 4 ആം എതിർക്കക്ഷിക്കും വേണ്ടി ഹാജരാകുന്ന ബഹുമാനപ്പെട്ട അഭിഭാഷകൻ ശ്രീ രാഹുൽ ചിട്നിസ് എന്നിവർ ഉന്നയിച്ച വാദങ്ങൾ കോടതി കേട്ടു.

4. ശ്രീ കാശിറാവു സമ്പത്ത്റാവു ദേശമുഖ് എന്ന വ്യക്തിയുടെ ഉടമസ്ഥതയിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു വീടാണ് വ്യവഹാരസ്വത്ത്. മേൽ പരാമർശിച്ച കാശിറാവു സമ്പത്ത്റാവു ദേശമുഖ് 1.5.1997 ൽ മരണപ്പെട്ടു. മരണ സമയത്ത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യ ശ്രീമതി ഷെവന്തബായ് ജീവിച്ചിരുന്നു.

5. തന്റെ ഭർത്താവിന്റെ മരണശേഷം ഷെവന്തബായ് 9.4.1981 ലെ രജിസ്റ്റർ ചെയ്ത ഒരു ഇഷ്ടദാനാധാരം പ്രകാരം വ്യവഹാര സ്വത്ത് ഇവിടെ അപ്പീൽവാദിയായ വ്യക്തിക്ക് നൽകി എന്നും തങ്ങളുടെ വാർദ്ധക്യകാലത്ത് ശ്രീമതി ഷെവന്തബായ്, അവരുടെ ഭർത്താവ് എന്നിവരെ സഹായിക്കാൻ എന്ന നിലയിൽ വീട്ടിലേക്ക് കടന്നുവന്ന എതിർകക്ഷികൾ സാവധാനം വ്യവഹാരസ്വത്തിന്റെ പൂർണ്ണ നിയന്ത്രണം ഏറ്റെടുക്കുകയും ഇവിടെ അപ്പീൽവാദിയായ ശ്രീമതി ഷെവന്തബായ്–യെ പുറത്താക്കി എന്നും അക്കോട്ട് സിവിൽ ന്യായാധിപൻ (ജെ.ഡി) മുമ്പാകെ 1982 ലെ റെഗുലർ സി.എസ് നമ്പർ 24 ൽ ശ്രീമതി ഷെവന്തബായ് ഒരു സിവിൽ വ്യവഹാരം സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു എന്നും വാദിക്കപ്പെടുന്നു. കൈവശാവകാശം വീണ്ടെടുക്കുന്നതിന് വേണ്ടിയായിരുന്നു വ്യവഹാരം. തങ്ങളുടെ പ്രസ്താവനയിൽ എതിർകക്ഷികൾ 4.5.1976 ൽ ശ്രീ കാശിറാവു സമ്പത്ത്റാവു ദേശമുഖ് നടപ്പിലാക്കി എന്ന് പറയപ്പെടുന്നഒരു വിൽപ്പത്രം ഹാജരാക്കി. എതിർകക്ഷികളുടെ വാദം എന്നത് പ്രസ്തുത വിൽപ്പത്രം പ്രകാരം ശ്രീമതി ഷെവന്തബായ്–ക്ക് ഒരു ലൈഫ് എസ്റ്റേറ്റ് മാത്രം നൽകപ്പെട്ടവനും അവരുടെ കാലശേഷം ഒന്നാം എതിർകക്ഷിയിലേക്ക് സ്വത്ത് വന്ന് ചേരും എന്നുമായിരുന്നു. വിൽപ്പത്രം പ്രകാരം ശ്രീമതി ഷെവന്തബായ്–ക്ക് നൽകപ്പെട്ട പരിമിതമായ

ലൈഫ് എസ്റ്റേറ്റ് കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ട് അവർ നടപ്പിലാക്കിയ ഇഷ്ടദാനാധാരം അസാധുവായതാണ് എന്ന് എതിർകക്ഷികൾ അവകാശപ്പെട്ടു.

6. വിചാരണക്കോടതി, 17.12.1986 ൽ പുറപ്പെടുവിച്ച വിധിന്യായത്തിലൂടെയും ഉത്തരവിലൂടെയും ഇപ്രകാരം വിധിച്ചു :

(i) എതിർകക്ഷികൾ ഹാജരാക്കിയ വിൽപ്പത്രം തെളിയിക്കപ്പെട്ടതായിരുന്നു; (ii) രണ്ടാം എതിർകക്ഷിയായിരുന്ന ഷെവന്തബായ്–ക്ക് നൽകപ്പെട്ടത് അവരുടെ ജീവിത കാലഘട്ടത്തിൽ സ്വത്ത് അനുഭവിക്കുന്നതിനുള്ള അവകാശം മാത്രമായിരുന്നു; (iii) അതിനാൽ ഒന്നാം എതിർകക്ഷിയായിരുന്ന, ഇവിടെ അപ്പീൽവാദിയായ വ്യക്തിക്ക് അനുകൂലമായ നിലയിൽ ശ്രീമതി ഷെവന്തബായ് നടപ്പിലാക്കിയ ഇഷ്ടദാനാധാരം സാധുതയില്ലാത്തതും എതിർകക്ഷികൾക്കുമേൽ ബാധകമല്ലാത്തതുമായിരുന്നു. അതനുസരിച്ച് വിചാരണക്കോടതി ഇവിടെ അപ്പീൽവാദിയെ വ്യക്തിയുടെ അവകാശവാദം നിരസിച്ചുവെങ്കിലും രണ്ടാം എതിർകക്ഷി പ്രസക്തമായ സമയത്ത് ജീവിച്ചിരുന്നതിനാലും അവരുടെ ജീവിത കാലഘട്ടത്തിൽ വ്യവഹാരസ്വത്ത് കൈവശം വയ്ക്കുന്നതിനും അനുഭവിക്കുന്നതിനും അർഹതയുണ്ടായിരുന്നതിനാലും അവർക്ക് അനുകൂലമായ നിലയിൽ ഒരു ഉത്തരവ് പുറപ്പെടുവിച്ചു.

7. ശ്രീമതി ഷെവന്തബായ്–ക്ക് അനുകൂലമായ നിലയിൽ കൈവശാവകാശത്തിനുള്ള ഉത്തരവ് നൽകപ്പെട്ടതിൽ പരാതിപ്പെട്ടു കൊണ്ട് 1986 ലെ ആർ.സി.എ നമ്പർ 408 ൽ എതിർകക്ഷികൾ ഒരു റെഗുലർ ഒന്നാം അപ്പീൽ സമർപ്പിച്ചു. വിൽപത്രം പ്രകാരമുള്ള സ്വഭാവം സംബന്ധിച്ച കണ്ടെത്തലുകളിലും ഇഷ്ടദാനാധികാരത്തിന്റെ സാധുതയിലും പരാതിപ്പെട്ടുകൊണ്ട് ഇവിടെ അപ്പീൽവാദിയായ വ്യക്തി (ഒന്നാം ഹർജിക്കാരൻ) 1986 ലെ ആർ.സി.എ നമ്പർ 416 ൽ ഒരു സ്വതന്ത്ര ഒന്നാം അപ്പീൽ സമർപ്പിച്ചു.

8. അക്കോല അഡീഷണൽ ജില്ലാ ന്യായധിപൻ, 22.1.1992 ലെ ഒരു വിധിന്യായത്തിലൂടെയും ഉത്തരവിലൂടെയും എതിർകക്ഷികൾ സമർപ്പിച്ച അപ്പീൽ നിരസിക്കുകയും ഇവിടെ അപ്പീൽവാദിയായ വ്യക്തി സമർപ്പിച്ച അപ്പീൽ അനുവദിക്കുകയും എതിർകക്ഷികൾ കൊണ്ടുവന്ന വിൽപത്രം ഷെവന്തബായ്–ക്ക് സ്വത്ത് അനുഭവിക്കുന്നതിനും വിൽക്കുന്നതിനുള്ള മുഴുവൻ അവകാശങ്ങളും നൽകി എന്നും അതിനാൽ അവർ ഇവിടെ അപ്പീൽവാദിയായ വ്യക്തിക്ക് വ്യവഹാര സ്വത്ത് സമ്മാനമായി നൽകുന്നതിന് അർഹതയുണ്ടായിരുന്ന പരിപൂർണ്ണ ഉടമസ്ഥയായിരുന്നു എന്ന് വിധിക്കുകയും ചെയ്തു.

9. കോടതിയുടെ വിധിന്യായം ആദ്യ രണ്ട് അപ്പീലുകളിലും, അതായത്, 1986 ലെ ആർ.സി.എ നമ്പറുകൾ 408, 416 എന്നിവ പൊതുവായ ഒരു വിധിന്യായമായിരുന്നു എങ്കിലും, ബോംബെ ഹൈക്കോടതി നാഗ്പൂർ ബെഞ്ചിന് മുമ്പാകെ എതിർകക്ഷികൾ സമർപ്പിച്ചത് 1992 ലെ എസ് എ നമ്പർ 154 ലെ ഒരേയൊരു രണ്ടാം അപ്പീൽ മാത്രമാണ്. പ്രസ്തുത അപ്പീൽ 14.10.2014 ലെ വിധിന്യായത്തിലൂടെയും ഉത്തരവിലൂടെയും ഹൈക്കോടതി അനുവദിക്കുകയും ഷെവന്തബായ്-ക്ക് അനുകൂലമായി നൽകപ്പെട്ടത് ഒരു ലൈഫ് എസ്റ്റേറ്റ് മാത്രമായിരുന്നു എന്നും 1956 ലെ ഹിന്ദു പിന്തുടർച്ചാവകാശ നിയമത്തിന്റെ വകുപ്പ് 14.1 പ്രകാരം അവരുടെ എസ്റ്റേറ്റ് വിശാലമാക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല എന്ന് വിധിക്കുകയും ചെയ്തു. ഹൈക്കോടതിയുടെ പ്രസ്തുത വിധിന്യായത്തിനെതിരായാണ്, ഒന്നാം ഹർജിക്കാരനായിരുന്ന, ഇവിടെ അപ്പീൽവാദിയായ വ്യക്തി മേൽ പരാമർശിച്ച അപ്പീൽ സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്.

10. കോടതി മുന്നോട്ടുപോകുന്നതിനു മുൻപ്, രണ്ടാം ഹർജിക്കാരിയായ ശ്രീമതി ഷെവന്തബായ് 20.8.2005 ൽ മരണപ്പെട്ടു എന്ന വസ്തുത നാം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. തന്റെ നിയമാനുസൃത പിന്തുടർച്ചക്കാരൻ എന്ന നിലയിൽ ആരെയും ഷെവന്തബായ് അവശേഷിപ്പിച്ചിരുന്നില്ല. ഒന്നാം എതിർകക്ഷിയും അവരുടെ നിയമാനുസൃത പിന്തുടർച്ചക്കാരനായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം കൊണ്ടുവന്ന വിൽപത്രത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ വിവരിച്ചിരുന്നത് മരണപത്രിക എഴുതിയ വ്യക്തിയുടെ അനന്തരവൻ എന്നാണ്.

10. മേൽ പരാമർശിച്ച വസ്തുതകൾ മനസ്സിൽ സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് നമുക്കിനി പ്രസക്തമായ വിഷയത്തിന്റെ പ്രധാന ഭാഗത്തേക്ക് വരാം. മൂന്ന് കോടതികളും പ്രവർത്തിച്ചത് 4.5.1976 ൽ ശ്രീ കാശിറാവു സമ്പത്ത്റാവു ദേശമുഖ് നടപ്പിലാക്കിയ വിൽപത്രം തെളിയിക്കപ്പെട്ടു എന്നതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ്. വിൽപത്രം പ്രകാരം നടത്തപ്പെട്ട ഒസ്യത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തിന്റെ ചോദ്യം സംബന്ധിച്ച് മാത്രമാണ് മൂന്ന് കോടതികളും വ്യത്യസ്തമായ കാഴ്ചപ്പാടുകൾ സ്വീകരിച്ചത്. വിചാരണക്കോടതി, വിൽപത്രം പ്രകാരം മരണപത്രിക എഴുതിയ വ്യക്തിയുടെ ഭാര്യക്ക് (രണ്ടാം ഹർജിക്കാരി) പരിമിതമായ ജീവിതകാലത്തേക്ക് അനുഭവിക്കാനുള്ള അവകാശം മാത്രമാണ് നൽകപ്പെട്ടത് എന്ന കാഴ്ചപ്പാട് സ്വീകരിച്ചപ്പോൾ, ഒന്നാം അപ്പീൽക്കോടതി വിധിച്ചത് നൽകപ്പെട്ടത് സ്വത്ത് അനുഭവിക്കുന്നതിനുള്ള മുഴുവൻ അവകാശങ്ങളും കൈമാറ്റം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള അവകാശം ഉൾപ്പെടെയുള്ളവ ആണെന്നതാണ്. ഒന്നാം അപ്പീൽ കോടതി വിൽപത്രത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഉദ്ധരണി, അതായത് “എന്റെ ഭാര്യയായ ശ്രീമതി ഷെവന്തബായ് കാശിറാവു സമ്പത്ത്റാവു ദേശമുഖിന് മറ്റ് നിയമാനുസൃത പിന്തുടർച്ചക്കാരില്ലാത്തതിനാൽ അവരുടെ മരണശേഷം ബാക്കിയാവുന്ന സ്വത്ത് എന്തുതന്നെയായിരുന്നാലും അത് എന്റെ അനന്തരവനിലേക്ക് കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെടും....” എന്നത് ഉയർത്തിക്കാട്ടി. “അവരുടെ മരണശേഷം ബാക്കിയാവുന്ന സ്വത്ത്

എത്രതന്നെയായിരുന്നാലും" എന്ന വാക്കുകൾ ഒസ്യത്ത് ലൈഫ് എസ്റ്റേറ്റിന്റേതായിരുന്നില്ല, പരിപൂർണ്ണമായിരുന്നു എന്ന വസ്തുത വ്യക്തമായി സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

11. രസകരമായി, ഒന്നാം അപ്പീൽ കോടതിയുടെ കണ്ടെത്തലുകൾ ഹൈക്കോടതി തിരുത്തിയിരുന്നില്ല. പകരം ഹിന്ദു പിന്തുടർച്ചാവകാശ നിയമത്തിന്റെ വകുപ്പ് 14 ന്റെ ഉപവകുപ്പുകൾ 1, 2 എന്നിവ തെറ്റായ നിലയിൽ വിശകലനം ചെയ്യുകയും പരിമിതമായ എസ്റ്റേറ്റ് മുഴുവൻ ഉടമസ്ഥാവകാശത്തിലേക്ക് വിശാലമാക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല എന്ന അനുമാനത്തിൽ എത്തിച്ചേരുകയും ചെയ്തു. വിൽപ്പത്രം പ്രകാരം കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെട്ടത് അനുഭവിക്കുന്നതിനുള്ള പരിമിതമായ അവകാശമാണോ അല്ലെങ്കിൽ മുഴുവനായ ഉടമസ്ഥാവകാശമാണോ എന്നത് ഹർജിക്കാർക്ക് അനുകൂലമായ നിലയിൽ ഒന്നാം അപ്പീൽ കോടതി തീരുമാനിച്ചിരുന്നു. കണ്ടെത്തൽ പിഴവുള്ളതായിരുന്നു എന്ന് ഹൈക്കോടതി വിധിച്ചിരുന്നില്ല. പരിഗണനയ്ക്കായി ഉയരുന്ന പ്രസക്തമായ ഒരു ചോദ്യം, ശ്രീമതി ഷെവന്ത്ബായ് പൂർണ്ണമായ ഉടമസ്ഥയാണോ അല്ലെങ്കിൽ പരിമിതമായ ഉടമസ്ഥയാണോ എന്നതായിരുന്നു എന്ന് ഹൈക്കോടതി ചിന്തിച്ചുവെങ്കിലും ഹൈക്കോടതി പ്രസ്തുത ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം കണ്ടെത്തിയത് വിൽപത്രത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഉദ്ധരണികളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ആയിരുന്നില്ല; പകരം *സാധു സിംഗ് v ഗുരുദ്വാര സാഹിബ് നരെക്ക്; മറ്റുള്ളവർ* കേസിൽ ഈ കോടതി നൽകിയ അപ്രായോഗികമായ വിധിന്യായം തെറ്റായി മനസ്സിലാക്കിയതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ആയിരുന്നു. ഒരു സിവിൽ തർക്കത്തിൽ ഒന്നാം അപ്പീൽ കോടതി നിയമത്തിന്റെയും വസ്തുതയുടെയും അന്തിമമായ കോടതിയാണ് എന്നും വകുപ്പ് 100 പ്രകാരം ഹൈക്കോടതിയുടെ ഇടപെടൽ നിയമത്തിന്റെ ഗണ്യമായ ചോദ്യത്തിൽ മാത്രമായിരിക്കും എന്നുമുള്ള വസ്തുത ഹൈക്കോടതി അവഗണിച്ചു. വിൽപത്രത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഉദ്ധരണികൾ പൂർണ്ണമായ ഉടമസ്ഥാവകാശം കൈമാറ്റം ചെയ്തു എന്ന് ഒന്നാം അപ്പീൽ കോടതി കണ്ടെത്തിയപ്പോൾ ഹിന്ദു പിന്തുടർച്ചാവകാശ നിയമത്തിന്റെ വകുപ്പ് 14-ലേക്ക് കടന്നു ചെല്ലേണ്ട ഒരു അവസരവും ഹൈക്കോടതിക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ ഹൈക്കോടതിയുടെ വിധിന്യായവും ഉത്തരവും വ്യക്തമായും പിഴവുള്ളതും റദ്ദാക്കപ്പെടേണ്ടതുമാണ്.

12. ഒന്നാം അപ്പീൽ കോടതിയുടെ വിധിന്യായത്തിൽ ഇടപെടാൻ ഹൈക്കോടതിക്ക് കഴിയുമായിരുന്നില്ല എന്നതിന് മറ്റൊരു കാരണം കൂടിയുണ്ട്. കോടതി മുമ്പ് ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയത് പോലെ ഹൈക്കോടതി രണ്ട് റെഗുലർ ഒന്നാം അപ്പീലുകൾ പരിഗണിച്ചിരുന്നു – എതിർകക്ഷികൾ സമർപ്പിച്ച ഒന്നും ഒന്നാം എതിർകക്ഷിയായിരുന്ന, ഇവിടെ അപ്പീൽവാദിയായ വ്യക്തി സമർപ്പിച്ച മറ്റൊന്നും. എതിർകക്ഷികൾ സമർപ്പിച്ച 1986 ലെ ആർ.സി.എ നമ്പർ 408 അപ്പീൽകോടതി കോടതി നിരസിക്കുകയും ഇവിടെ അപ്പീൽവാദിയായ വ്യക്തി സമർപ്പിച്ച 1986 ലെ ആർ.സി.എ നമ്പർ 416 അനുവദിക്കുകയും ചെയ്തു. എതിർകക്ഷികൾ

ഒരു രണ്ടാം അപ്പീൽ സമർപ്പിക്കുക മാത്രം ചെയ്തു. അത് 1986 ലെ ആർ.സി.എ നമ്പർ 408 ലെ വിധിക്ക് എതിരായിരുന്നു. 1986 ലെ ആർ.സി.എ നമ്പർ 416 ലെ വിധി അന്തിമമാക്കപ്പെടാൻ അനുവദിക്കപ്പെട്ടു. ഇക്കാരണത്താൽ പോലും ഹൈക്കോടതി രണ്ടാം അപ്പീൽ നിരസിക്കേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു.

13. മേൽ പരാമർശിച്ചത് കണക്കിലെടുത്ത് അപ്പീൽ അനുവദിക്കപ്പെടുകയും ഹൈക്കോടതിയുടെ അപവദിത വിധിന്യായവും ഉത്തരവും റദ്ദാക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ശ്രീമതി ഷെവന്ത്ബായ്-ക്ക് ഒപ്പം അപ്പീൽവാദി സമർപ്പിച്ച വ്യവഹാരം, അപേക്ഷിക്കപ്പെട്ട നിലയിൽ, 22.1. 1992 ൽ ഒന്നാം അപ്പീൽ കോടതി അതിന്റെ വിധിന്യായത്തിൽ തീരുമാനിച്ച നിലയിൽ ഉത്തരവാക്കപ്പെടും. ചെലവുകൾ സംബന്ധിച്ച ഉത്തരവുകളുണ്ടാകില്ല.

ബിഭ്രുതി ഭ്രുഷൻ ബോസ് അപ്പീൽ അനുവദിച്ചു.